

Λκ 23,33-43

Ὁ εὐγνώμων ληστής

Σήμερα, παιδιά, θά ἤθελα νά σταθοῦμε γιά λίγο δίπλα στόν Ἑσταυρωμένο. Ποιοί ἦταν μαζί του στόν Γολγοθᾶ τίς τελευταῖες του στιγμές;

Ὡς τήν τελευταία του πνοή ἔμειναν κοντά του ἡ Παναγία μας, οἱ μαθητρίες του καί ἓνας μόνο ἀπό τούς δώδεκα μαθητές, ὁ Ἰωάννης. Τόν ἀκολούθησαν μέ ἀγάπη καί ἀφοσίωση καί δέν Τόν ἐγκατέλειψαν μέχρι καί τήν ταφή του.

Ἐκτός ὅμως ἀπό αὐτούς, κάτω ἀπό τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ εἶχε μαζευτεῖ ὄχλος πολὺς, ἰουδαῖοι ἄρχοντες καί ρωμαῖοι στρατιῶτες. Ὅλοι αὐτοί Τόν περιγελοῦσαν, Τόν γιουχαΐζαν, κουνοῦσαν τό κεφάλι τους κοροϊδευτικά καί Τόν εἰρωνεύονταν: «Ἄλλους ἔσωσε, τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά Τόν σώσει. Ἄν εἶναι βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, ἄς κατεβεῖ τώρα ἀπό τόν σταυρό καί νά πιστέψουμε σ' αὐτόν...».

Ἐπιπλέον, δίπλα του βρίσκονταν δύο ληστές, καταδικασμένοι κι αὐτοί σέ σταυρικό θάνατο. Οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ φαρισαῖοι ἐπιδίωξαν νά σταυρωθεῖ ἀνάμεσά τους, γιά νά Τόν διαπομπεύσουν ἀκόμη περισσότερο· νά φανεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἓνας ἀπό τό σινάφι τους, καί μάλιστα ὁ χειρότερος!

Στὴν ἀρχή, οἱ δύο συγκατάδικοι Τόν χλεύαζαν μαζί μέ τόν ὄχλο. «Ἄν εἶσαι Υἱός τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπό τόν σταυρό!... Σῶσε τόν ἑαυτό σου, σῶσε καί μᾶς», Τοῦ ἔλεγαν περιπαιχτικά. Στὴ συνέχεια ὁ

μως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τί ἔγινε; Ἀξίζει νά παρακολουθήσουμε ἀπό κοντά.

Μόνο νά κάνουμε, παιδιά, μιά μυστική προσευχή: νά παρακαλέσουμε τόν Κύριό μας νά μᾶς βοηθήσει, νά μᾶς δώσει μάτια καί αὐτιά πού νά μποροῦν νά προσλάβουν ὅσα συντελέστηκαν ἐκείνη τή μέρα στόν Γολγοθᾶ.

Ἡ σταύρωση ἦταν ὁ πιό ὀδυνηρός καί ἀτιμωτικός θάνατος. Ἐκείνη τήν ἐποχή σταύρωναν μόνο τούς **ἐπικίνδυνους ἐπαναστάτες** καί τούς πιό **φοβερούς κακούργους**. Τέτοιοι ἦταν οἱ δύο ληστές ἀνάμεσα στούς ὁποίους σταυρώθηκε ὁ Χριστός.

Ἀλλά ἐνῶ στήν ἀρχή καί οἱ δύο σάρκαζαν μαζί μέ τόν ὄχλο τόν Χριστό, κάποια στιγμή αὐτός πού ἦταν σταυρωμένος ἀπό τή δεξιά πλευρά του παρουσίασε μιά θαυμαστή ἀλλαγὴ. Ὅχι μόνο σταμάτησε νά κοροϊδεύει, ἀλλά ἀνέλαβε καί τήν υπεράσπισή του. Μίλησε ἀυστηρά στόν ἄλλο ληστή πού συνέχιζε νά ἐμπαίζει: «Δέν φοβᾶσαι τόν Θεό;... Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε, πληρώνουμε ἅξια τῶν πράξεών μας... Αὐτός ὅμως κανένα κακό δέν ἔκανε». Καί ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος στόν Χριστό, παρακάλεσε: **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»**. Δηλαδή «θυμήσου κι ἐμένα, Κύριε, στή βασιλείᾳ σου!».

Γιά ποιά βασιλεία μιλάει αὐτός ὁ ληστής; Εἶναι βασιλιάς ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς; Ἔτσι ἔγραφε, βέβαια, ἡ ἐπιγραφή πάνω στόν σταυρό του: «Αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων». Ἀλλά ποῦ εἶναι ὁ στρατός του νά Τόν υπερασπισεῖ; Φαίνεται τόσο ἀνίσχυρος ὁ Ἰησοῦς... εἶναι τόσο ἐξαντλημένος καί ἐξουθενωμένος! Κι ὅμως, ὁ ληστής Τοῦ μιλᾷ σάν νά βρίσκεται σέ δόξα! Τόν παρακαλεῖ νά τόν θυμηθεῖ στή βασιλεία του. Τόν βλέπει καταδικασμένο ἀλλά Τόν ἀναγνωρίζει ὡς βασιλιά. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Τόν βλασφημοῦν, αὐτός ζητᾷ μιά θέση στήν αἰώνια βασιλεία του.

Μά τί ἔγινε καί ἄλλαξε τελείως αὐτός ὁ ληστής; Πῶς ἀπό βλάσφημος πού ἦταν, πίστεψε σὸν Χριστό καί λαχταρᾷ μιά θέση στή βασιλεία του;

Ὁ ληστής, παιδιά, **ἔζησε μέσα του ἕναν συγκλονισμό, ἕναν ἅγιο σεισμό, ὅταν εἶδε καί ἄκουσε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ κοντά.** Στὴν πιό σκληρὴ ὥρα -τότε πού κανεὶς δέν μπορεῖ νά ὑποκρίνεται- εἶδε πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀντιμετώπισε τὸν πόνο καί τοὺς ἐξευτελισμοὺς τοῦ σταυροῦ... Ἔμεινε ἐκπληκτικὸς μπροστὰ στὴν ὑπομονή, στὴ γλυκύτητα, στὴν ἱλαρότητά του.

Ἄκουσε καί ἐκεῖνα τὰ λόγια: **«Πατέρα, συγχώρεσέ τους· δέν ξέρουν τί κάνουν».** Πῶς νά μὴ συγκλονιστεῖ; Πῶς βρίσκει τὴ δύναμη αὐτός ὁ Ἐσταυρωμένος μέσα σέ τόσο φρικτοὺς πόνους νά συγχωρεῖ τοὺς σταυρωτὲς του τὴν ὥρα πού Τὸν περιγελοῦν; Πῶς μπορεῖ νά προσεύχεται καί νά παρακαλεῖ τὸν Θεό νά τοὺς συγχωρήσει; Πῶς τοὺς δικαιολογεῖ ὅτι δέν ξέρουν τί κάνουν;

Κι ἀκόμη, ὁ Ἐσταυρωμένος αὐτός προσφωνεῖ τὸν Θεό «πατέρα»! «Πατέρα» δέν ὀνόμασαν τὸν Θεό οὔτε οἱ μεγάλοι ἅγιοι ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μωσῆς, ὁ Ἡλίας! Ἀποκλείεται ὁ Ἰησοῦς νά εἶναι κακοῦργος. Δέν φαίνεται κἂν νά εἶναι ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ληστῆ **νιώθει νά ἐλκύεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἐσταυρωμένο.** Πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι αὐτός εἶναι ὁ αἰώνιος Βασιλιάς καί ἐπιθυμεῖ τόσο πολὺ μιά θέση στή βασιλεία του!...

Ἔχει ὅμως καί **συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του.** Εἶναι ἕνας ληστής. Ἡ συνείδησή του τὸν ἐλέγχει: «Δέν εἶσαι ἅγιος ἐσύ νά εἶσαι κοντά σὸν Ἰησοῦ. Αὐτός εἶναι ἀθῶος, ἅγιος, ἀνεξίκακος, ἀναμάρτητος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!... Ἐνῶ ἐσύ ἕνας ληστής πού ἄρπαξες ὅ,τι δέν σοῦ ἀνῆκε, πού λέρωσες τὰ χέρια σου... Βουτηγμένος μέσα στὴν ἀδικία, μέσα στὴν ἁμαρτία... Δέν εἶσαι ἅγιος γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ, δέν εἶσαι ἅγιος...». **Στιγμές πού ζυγίζουν αἰωνιότητα.** Ὁ ληστής, βαθιά μετανοήμενος, ψελλίζει: **«Κύριε, νά μέ θυμηθεῖς**

στή βασιλεία σου...».

Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ. Μὲ πόση ἀγάπη, μὲ πόση καλοσύνη, μὲ πόση μακροθυμία τοῦ μιᾶ! **«Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερα θά εἶσαι μαζί μου σὸν παράδεισο».** Ὁ ληστής μὲ τίς πολλές ἀμαρτίες θά γίνει κάτοικος τοῦ παραδείσου; Καί θά εἶναι ἀπὸ σήμερα κιόλας μαζί μὲ τὸν Χριστό στή βασιλεία του; Θά ζεῖ αἰῶνια κοντά Του!...

Ποιὸς παλμογράφος μπορεῖ νά μετρήσει πόσο εὐγνώμονα χτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ ληστή; Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἔμεινε γνωστός ὡς **«ὁ εὐγνώμων ληστής»**. Κάθε **Μ. Παρασκευή** ἀκούμε σὸ **Συναξάρι**: «Τὴν ἀγία καὶ μεγάλη Παρασκευή -μαζί μὲ τὰ ἅγια καὶ σωτήρια Πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ- ἐορτάζουμε ...καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ σωτήρια ὁμολογία».

Ὁ ἄλλος ὁ ληστής τί ἀπέγινε; Ἐκεῖνος ἔμεινε **ἀμετανόητος καὶ ἄπιστος**, περιγελοῦσε τὸν Χριστό μέχρι τὸ τέλος.

Τί μυστήριο ἀνεξερεύνητο κρύβει κάθε ἀνθρώπινη καρδιά! Ἦταν κι αὐτὸς δίπλα σὸν σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Εἶδε κι αὐτὸς πῶς ὁ Χριστὸς τὰ ὑπέμεινε ὅλα. Τὸν ἄκουσε πῶς προσευχήθηκε, πῶς συγκώρεσε... Ἀλλὰ ἡ καρδιά του ἔμεινε πέτρινη μέχρι τὸ τέλος.

Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε, παιδιά. Ἀλλες ψυχές ἐλκύονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ καὶ λαχταροῦν νά εἶναι αἰῶνια κοντά του... Καὶ ἄλλοι μέχρι τὸ τέλος ἐμπαίζουν, χλευάζουν, μένουν ἄπιστοι καὶ ἀμετανόητοι.

Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά κάνει τὴν ἐπιλογή του. Ὁ Κύριος προσφέρει σέ ὅλους τὴν ἀγάπη του· μιά ἀγάπη μοναδική, πού φτάνει ὡς τὴ θυσία τοῦ Σταυροῦ. Γιά ὅλους μας ἔχυσε τὸ αἷμα του ἐπάνω σὸν Σταυρό, ὅλους μᾶς συγχωρεῖ καὶ ὅλους μᾶς θέλει στή βασιλεία του. Σέβεται ὅμως ἀπόλυτα τὴν ἐλευθερία μας. Θά μᾶς πάρει στή βασιλεία του, μόνο ἂν ἐμεῖς τὸ θελήσουμε. Ἄν τοῦ ποῦμε σάν τὸν ληστή: **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».**

Αυτή τή σύντομη μά τόσο δυνατή προσευχή τοῦ λησιτῆ, παιδιά, τήν ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία μας σέ κάθε Θεία Λειτουργία (δείτε-χνουμε τίς ἀντίστοιχες εἰκόνες, βλ. CD μέ ὑλικό): α) Κατά τή **Μεγάλη Εἵσοδο**, καθὼς ὁ ἱερέας περνᾷ ἀπό μπροστά μας κρατώντας τό ἅγιο δισκοπότηρο, δέεται: «**Πάντων ἡμῶν μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν**». «Ὅλους ἐμᾶς μακάρι νά μᾶς θυμηθεῖ ὁ Κύριος στή βασιλείᾳ του, τώρα καὶ καὶ πάντοτε καὶ αἰώνια!». β) Καί τήν **ῥα τοῦ Κοινωνικοῦ**, δηλαδή λίγο πρὶν κοινωνήσουμε, ἡ Ἐκκλησία βάζει πάλι στά χεῖλη μας τήν προσευχή τοῦ λησιτῆ: «**Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνὸν με παράλαβε... ὥς ὁ λησιτῆς ὁμολογῶ σοι· μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**». «Πάρε με, Κύριε, στό δείπνο σου τό μυστικό, δέξου με νά κοινωνήσω... Ὅπως τότε ὁ ληστής, τώρα κι ἐγώ σοῦ λέω: Θυμήσου με, Κύριε, στή βασιλείᾳ σου!».

Πλησιάζουν οἱ ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα. Θά προσέλθουμε ὅλοι στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας γιά νά κοινωνήσουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Νά μὴν ξεχάσουμε, παιδιά, τήν προσευχή τοῦ λησιτῆ! Βαδίζοντας πρὸς τή Θεία Κοινωνία, νά ἐπαναλαμβάνουμε μυστικά μέσα στήν καρδιά μας: «Χριστέ μου, θυμήσου καί μένα στή βασιλείᾳ σου!». Καί νά λέμε αὐτή τήν προσευχή μέ τήν πίστη, τήν ἀγάπη καί τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιτῆ.

▪ **Μέ τήν πίστη τοῦ λησιτῆ:** Ὅπως τότε, ἔτσι καί σήμερα χλευάζεται ὁ Χριστός. Σάν τόν λησιτῆ ἐμεῖς νά ὁμολογοῦμε: «Κι ἂν ἄλλοι Σέ περιγελοῦν, Χριστέ μου, ἐγώ πιστεύω πῶς ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος αἰώνιος Βασιλιάς».

▪ **Μέ τήν ἀγάπη τοῦ λησιτῆ:** Ὅσο οἱ ἄνθρωποι γύρω μας ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, τόσο νά αὐξάνει ἡ δική μας ἐπιθυμία νά εἴμαστε κοντά του, στή βασιλείᾳ του! Νά γίνεται θερμότερη ἡ προσευχή μας: «Χριστέ μου, σάν τόν λησιτῆ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτό Σοῦ ζητῶ: μιά θέση κοντά σου στόν παράδεισο!».

▪ **Μέ τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιτῆ:** Θά νιώσουμε τή βαθείά εὐγνωμοσύνη του, ὅταν συνειδητοποιήσουμε **πόσο ἁμαρτωλοί εἴμαστε καί τί μᾶς χάρισε ὁ Χριστός δίχως νά τό ἀξίζουμε.** Ἐμεῖς διαπράττουμε καθημερινά ἕνα σωρό ἁμαρτίες: θυμώνουμε, ζηλεύουμε, μιλοῦμε ἄσχημα, λέμε ψέματα, φερόμαστε μέ ἐγωισμό... Καί ὁ Χριστός μᾶς χαρίζει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας! Μᾶς συγχωρεῖ καί μᾶς δέχεται στή βασιλεία του! Καί μόνο αὐτό; Γιά νά μπορέσουμε νά γίνουμε κάτοικοι τοῦ παραδείσου, ἔχυσε ὁ ἴδιος τό αἷμα του πάνω στόν σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ! **Ἡ σταυρική του θυσία μᾶς χαρίζει τήν αἰώνια ζωή κοντά του!** Ἄν καταλάβουμε, παιδιά, τί ἔκανε γιά μᾶς ὁ Χριστός, ὅτι σταυρώθηκε γιά τίς δικές μας ἁμαρτίες, τότε σ' ἀλήθεια θά νιώσουμε κάτι ἀπό τήν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιτῆ, πού ἔμεινε στήν ἱστορία ὡς «ὁ εὐγνώμων ληστής». Ἀμήν.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Αἰώνια νά Σοῦ τραγουδῶ», ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β'», σ. 38, CD «Καταφυγή», ἀρ. 2, βλ. CD μέ ὕλικο).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνες: α) ὁ Ἐσταυρωμένος,
β) Σκηνές ἀπό τή Θ. Λειτουργία.
2. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
3. Ἐνθύμιο μέ τήν προσευχή τοῦ λησιτῆ (Λκ 23,42).
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου καί προβολή.